״אז נדברו״

מאמר מיוחד לאם בישראל...

כידוע... מסוכן להשאיר תינוק קטן אפילו חמש דקות לבד... כי... כי הוא לא מבין כלום... ו... והוא יכול להכניס לתוך הפה שלו דברים מסוכנים... ויכול לקפוץ לכביש ולעשות נזקים לעצמו... ו... ובקיצור: אני לא צריך לספר לך... צריך כל הזמן לשים עליו עין... כי... כי אין לו את המינימום דעת כדי לשמור על עצמו ממה שמסכן אותו... **יש לי על זה תמיהה עצומה:** הרי כידוע... אצל בעלי חיים זה נראה אחרת... חתול שנולד... תוך 24 שעות הוא כבר יודע לשמור על עצמו ולדאוג לעצמו... הוא כבר מבין שאסור לקפוץ לכביש והוא כבר יודע שאסור להכניס דברים לתוך הפה... **אז למה אצל ילד קטן זה לא ככה?? למה??** אם הקב"ה מראה לנו שהוא יכול!!!! לברא אינסטינקט טבעי במות שיודע לזהות... אז למה הוא מנע את זה מהילדים שלנו?? זה הרי לכאורה סוג של דפקט!!! אם החתולה מסוגלת להבין את זה ותינוק לא... סימן שהקב"ה הצמיד מין דפקט מסויים במות של תינוק... **השאלה היא: למה??** למה האמא החתולה יכולה לשבת לה בנחת בפח הזבל השכונתי ולא צריכה לרוץ כל היום אחרי הגור שלא יקפוץ לכביש... ואילו אם בישראל צריכה בגינה לרוץ כל היום אחרי ינוקי ולראות שהוא לא עושה דברים מסוכנים...

אתה יודע מה... בא נשאל את השאלה ככה: סו"ס אנחנו עבדי ה' ואנחנו אמורים להסתכל על כל דבר מצוות של עבודת ה'... אם בישראל!! שמגדלת ילדים צפופים... המשמעות היא: שבעשר שנים הקרובות (לכה"פ) נחת משמעותי ביותר בשליחות שלה בעבודת ה' זה כל היום לרוץ אחרי הילדים ולהרחיק מהם סכינים ולנקות את הסקנדל והלכלוך שהם עושים... בו בזמן שהקב"ה יכל לחסוך ממנה את כל המשימה הזו- אם הוא רק היה נותן לתינוק את החיישנים הטבעיים שיש לחתול בן יומו... ואם הקב"ה לא עשה את זה... כנראה שיש בזה סיבה עליונה... כנראה שיש פה משהו עמוק ויש כאן שליחות מיוחדת בעבודת ה'... השאלה היא: מה כבר יכול להיות שעומד מאחורי זה?? בקיצור: זה שאלה בעבוודה!!! בעיקר לאמהות בישראל... וגם קצת לגברים... (עד כמה שאפשר לסמוך עליהם שישמרו על הילדים) עכשיו: תתפלאו לשמוע!!!!. השאלה הזו היא לא שאלה שלי... זו שאלה של הזוהר הקדוש... והוא עונה תשובה מדהימה: ולצורך העניין אקדים במשל...

ההמשך בעמוד 3...

הגאון הצדיק ר' עזריאל טאובר זיע"א...

בליל בדיקת חמץ הגיעה הבשורה המרה והפתאומית אודות הסתלקותו של אדם השלם בקדושת יוצרו הרב עזריאל טאובר זיע"א... אני מתנצל מראש... יתכן שחלק מהקוראים לא כ"כ שמעו עליו... אבל עכ"פ אצלי באופן אישי יש כאן **אבל יחיד!!!!** על אדם גדול מאוד שריחם עלי ה' וזכיתי בשנתיים האחרונות לחייו להתקרב אליו מאוד מאוד... הייתי צמוד אליו ימים שלמים ושעות ארוכות והוא קירבני קירבה עזה... שנתיים אלו האחרונות היו גורליות מאוד בעבורי!!! והן פשוט שינו לי את כל תפיסת החיים!!!

אנא קוראים יקרים... תרשו לי לשתף אתכם בנימה אישית... כי הכאב הוא גדול... החלל שנפער עכ"פ לי הוא עצום... והיות ולהספיד את הנפטר בחודש ניסן אסור... אבל להבדיל- לספר על עצמי מותר... אז תרשו לי לשתף אתכם קוראים יקרים בסיפור האישי שלי באיזה נסיבות זכיתי אני להתקרב לאותו יהודי קדוש ומה קבלתי ממנו... וזאת למודעי: שלא הייתי חושף את הסיפור הזה אם לא הייתי חושב שיש בזה מסר חשוב מאוד שיכול להביא תועלת לכל אחד... ושוב: היות ולהספיד על נפטר אסור... אבל לספר על עצמי מותר... **ובכן: ילדים (ויתומים) מספרים על עצמם...**

היה זה לפני שנתיים בדיוק... בשעה טובה עמדתי להוציא את ספר אהבתי... מי שמכיר את הספר הזה... בספר הזה אני מתמקד בנושא אחד ויחיד: תפילה תפילה תפילה!!! בספר הזה אני מאריך לעודד ולהעצים את עניין התפילה על כל דבר... תתפלל ותתפלל. אל תוותר... אתה עוד תראה ישועות... תצעק... תתחנן... תקרע את השמים... והקב"ה יקבל את התפילה שלך... **בקיצור: זה הנושא של הספר!!!** והנה ב"ה זכיתי לברך על המוגמר... בערב ל"ג בעומר שלחתי סו"ס את הספר להדפסה... ו... ונסעתי למירון... עמדתי שם והודיתי לה' על שזיכה אותי להגשים את משאלת הלב להעביר את המסר הזה הלאה... סיימתי בתפילתי ואמרתי: אנא ה'!!! מה הלאה... מה השליחות הבאה שלי בעבודת ה'... במה אני יכול להתחזק ולחזק את עם ישראל הלאה.

חזרתי ממירון... והנה!!!!! שלוש שיחות שלא נענו... אני חוזר לטלפון... הלו... מדבר הרב עזריאל טאובר... לא פחות ולא יותר!! ובכן: יש לי ארגון שקוראים לו שלהבת... ואני עושה סמינרים לחרדים בנושא מהותו של יהודי ואמונה ובטחון... והיות וכבר ארבעים שנה שאני מנסה בכל דרך להחדיר את המסרים האלו בכלל ישראל... אז כעת החלטתי ללכת על פרוייקט מיוחד ולהזמין כל מיני אנשי חינוך וכל מי שיש לו שופר והשפעה על ציבור שישמעו את המסרים האלו ויקחו את זה איתם הלאה... והיות ושמעתי שיש לך שופר בודיום... אז אני מזמין גם אותך לסמינר הקרוב בניר עציון... על חשבוני... אני בסה"כ רוצה שתבא ותקשיב... אם תקבל את הדברים ותעביר את זה הלאה... ואם לא... אז לא... נו נו... למה לא... אדם גדול מתקשר ומזמין אותי... ועוד למלון... ועוד בחינם... למה לא... מי האמין שאני אי פעם אדרוך במלון...

כשהגעתי לשם דווקא הייתי מרוגש... אבל דווקא בגלל המלון.. הרגשתי מיליון דולר... אני בכבודי ובעצמי מסתובב במלון... מי האמין... אבל אל תשאל מה קרה!!!! לא חלמתי מה מחכה לי שם... יושב שם אדם גדול... שריד לדור דעה... ובמשך יומיים תמימים על מה הוא דיבר??? על הנושא הכי שנאוי עלי!!! הנושא שהכי מפחיד אותי!! **על קבלת יסורים באהבה!!!!** משום מה רוב הסמינר נסב סביב הנושא הזה... הוא אמר: יהודי מתפלל ומתפלל... צועק וצועק... רבש"ע: תעזור לי... תתן לי... רץ למקומות הקדושים ועושה את כל הסגולות... העיקר לשנות את התכניות של הקב"ה... האם חשבת אולי פעם לקבל את רצון ה' באהבה?? אם התפללת והקב"ה נתן לך... אז הקב"ה ממליך אותך... אבל אם הקב"ה לא נתן לך... אז יש לך את הזכות להמליך אותו!!! דווקא במקום של הסתרת פנים... שם כביכול הקב"ה לא נמצא... הקב"ה כביכול לא מלך... ולך יש את ההזדמנות במקום הזה להמליך אותו ולהגיד: אני מקבל אותך רבש"ע!!! זה כל התכלית שלנו בעולם... באנו לכאן בשביל להמליך את הקב"ה... ולא שהוא ימליך אותנו... בקיצור: שבת שלימה!!! סמינר שלם!!! כמעט רק זה הנושא...

ואני מתפוצץ!!!!! חצי שנה אני עובד על ספר אהבתי!! רק עכשיו גמרתי לכתוב את הספר הזה שכל כולו תתפלל... תצעק... אל תוותר... אם תתעקש תקבל... ואתה מבין לבד שזה לא רק ספר אלא זה כל המשענת של חיי... כל החיים שלי מבוססים על ההולך יולך הזה... אני בטבעי טיפוס שברירי... אוסף של משקעים ותסבוכות וכל מה שהחזיק אותי ורומם אותי בחיים זה רק התפילה והידיעה ש"הטה אזנו לי וביומי אקרא..." ומתי שאני רק רוצה הרי בשם ה' אקרא אנא ה' מלטה נפשי... והנה... מגיע פה יהודי מורם מעם ולוקח פטיש גדול ופשוט מנפץ לי את כל משענת חיי... את הספר הטרי שרק כעת ירד לדפוס.. והוא אומר לי: לא!!! תקבל באהבה!! לא תמיד הבעיות נפתרות... לא תמיד מתקבלות התפילות... לפעמים הקב"ה מצפה ממך שתמליך אותו... שתקבל אותו.. שתאחד אותו.. שתאמר לו: אני אוהב אותך בכל מצב.. מה שתעשה לי.. התחשק לי באמצע הדרשה לברוח משם כל עוד נשמתי בי... ו... ולעשות קפיצת ראש בבריכה של המלון... (קפיצת ראש תרתי משמע... בעיקר לטמון את הראש...) די.. די... לא רוצה לשמוע... לא יסורים ולא אהבה... אני רוצה ישועות... אבאלע.. ישועות!!! ישועות!! רק ישועות אני רוצה... ואל תשאל... בדיוק באותם ימים הייתי גם מוטרד מאיזה קרוב משפחה שבדיוק עבר איזה בדיקת ביופסיה וחששתי מהגרוע מכל... (בסוף התברר שהכל היה בסדר... אבל אם אפשר להיות לחוץ אז למה לא... מי שמבין מה שאמרתי שורים את היד.. עכ"פ-) באותם ימים קרעתי את השמים בתפילות שיתברר שהכל בסדר ושהכל יסתדר... **ובדיוק עכשיו!!!** ממש להכעיס יושב הרב טאובר... פניו מאדימות בהתלהבות והוא מדבר בנהמת ליבו: רבותי!!!! בן אדם לא עליכם גילו אצלו משהו... וכעת הוא עבר בדיקה... וכעת לא יודעים עדיין תוצאות... והכל פתוח... יש לו כעת שתי אופציות: אופציה אחת: להתפלל ולצעוק ולבכות ולקרוע את השמים לשנות את רצון ה'... והוא גם יצליח... אבל האופציה השניה היא: תמים תהיה עם ה' אלוקיך... אומר רש"י: תהלך עמו בתמימות ותצפה לו וכל מה שיבא עליך קבל בתמימות ואז תהיה עמו לחלקו!! **המשך בעמוד האחורי...**

בסיעתא דשמיא

פרשת קדושים ע"ט

גליון מס' 416

לסדר "קדושים תהיו..."

הזמנים לפי אופק ירושלים בלבד.

לפי שעון קיץ!!!

כניסת שבת:

18.45

שקיעה!!!

ספק סקילה!

19.25

צאת השבת

אשם תלוי!!!

20.00

ר"ת 20.28

סוף זמן ק"ש

בשבוע הבעל"ט אמור.

מג"א: 8.21

גר"א: 9.12

מעוות לא יוכל לתקון

עם סגירת הגיליון הגיע השמועה המרה על פטירת

כ"ק האדמו"ר

מקאליב זיע"א

דברי התורה הנכתבים בגיליון זה יהיו לעילוי נשמתו הטהורה.

ת.נ.צ.ב.ה

לקבל את הגיליון בשירות פקס,

033060198

גיליונות יחידים ניתן להשיג:
בבני ברק ברחוב חזון איש 34
(פינת דסלר מש' דרייפוס)-
0527117271
וברח' הרב גנחובסקי 26 קומה
א' קרית הרצוג.
ובירושלים: בר אילן 39 ק"א.
משפחת אלה, עמוס 20 ק"א.
ובביתר עילית רחוב החוזה
מלובלין 19/3

להשיג גיליון זה
יש להתקשר לפלאפון:
0548446691

לקבלת העלון בדוא"ל:
A8447168@GMAIL.COM

להשתתפות בהוצאות הגליון:

בבנק: חשבון 53957

בנק דיסקונט סניף 106

באשראי: "נדרים פלוס"

בטלפון: 0799-654321

תודה מראש!!!

ככולם!!! כולם חייבים לי!!! גם אתה... ברור???

בשבת האחרונה התחלנו פרקי אבות... ואחת מההנהגות שמובאות שם: **הוי דן את כל האדם לכף זכות!!!** אז באופן חד פעמי אני מעתיק לך מאמר שכתבתי לפני שבע שנים... הייתי אז בחור ישיבה... (יותר נכון אברך טרי שבועיים אחרי החתונה...) ובמאמר הזה פשוט הסברתי להורים... למה הישיבוחרים לא תמיד עוזרים בבית.. עכשיו: למה אני משחזר את המאמר הזה? משתי סיבות: דבר ראשון: לא היה לי ישוב הדעת השבוע לכתוב... (מהסיבה המבוארת בעלון) ודבר שני:

כי היום אני כבר לא מסוגל לכתוב כזה סוג מאמר!!!!

סו"ס צריך להיות קצת ישיבוחר בשביל להבין ישיבוחר!!!

היום אני מודה שלא הייתי מסוגל לכתוב כזה מאמר... רק אז...

היום אני רחוק מידי מהגיל הזה בשביל להבין את הראש הזה... לכן אני מצטט את עצמי ככתבי וכלשוני... תחשוב שאתה קורא מאמר מבחור ישיבה... אגב: אם כבר הגענו לזה... אז מישהו אמר לי חידוש עצום...

קיי"ל: אל תדין את חברך עד שתגיע למקומו!!!! כתוב כאן: שכל זמן **שלא הגעת** למקומו אסור לך לדון אותו... רגע.. ומה הדין אם הגעתי למקומו. **אבל עברתי!!!!** עברתי את מקומו???? הנה לדוגמא... בחור ישיבה... פעם הייתי בחור ישיבה... להגיד לך שלא הגעתי למקומו... הגעתי... **אבל עברתי!!!** עברתי את מקומו... כבר שבע שנים עברו מאז **שעברתי** את השלב הזה בחיים... האם גם מי שעבר את חבירו.. האם הוא בכלל: אל תדין את חברך **עד שתגיע למקומו????** מה אתה אומר על השאלה הזו???? תשמע: זו שאלה ממש שאלתית... מה שבטוח... העובדה היא שפעם כולנו היינו ילדים קטנים... ויום אחד כולנו התבגרנו... נו... ומאז כמה מאיתנו יכולים להעיד על עצמם שהם מבינים את הילדים שלהם???? אהה?? תסכים איתי שהרבה פעמים אנחנו מתקשים להבין לליבם... למהה?? הרי היינו פעם ילדים?? אלא מאי???

כנראה שלא מספיק להגיע למקומו... צריך גם להיות ולשהות במקומו... עכ"פ... פעם הייתי ישיבוחר בכל הרמ"ח והשס"ה... עשיתי דוקטורט של למעלה מעשר שנים בתור בחור ישיבה... ואת המאמר הזה כתבתי אז.. אם זה יהיה לתועלת להורים ובעיקר לבחורים... מה טוב...

זה לשונו... יותר נכון: זה לשוני:

הבחורים האלו שיהיו בריאים... חושבים שכככולם חייבים להם!!! הם לא מבינים שגם הם חייבים... הם רק חושבים שאחרים חייבים להם... חייבים להם אוכל... חייבים להעמיד לרשותם חדר נקי בפנימיה... חייבים להם דירה... חייבים להם ארוחת צהרים... חייבים להם הכל... והם??? שום דבר!!! **זו תלונה מוכרת מאוד של הורים מודאגים...**

טענה שמוכרת לנו בעיקר בימי בין הזמנים...

הורים יקרים: אתם צודקים!!! מאה אחוז צודקים!! לדאבוננו אנחנו באמת חושבים שכולם חייבים לנו... וזה באמת איום ונורא... אנחנו נשתדל להשתנות... נעשה מאמץ עליון לשנות את הגישה לפני... לפני שיהיה מאוחר... **אבל גם אתם...???**

תנסו להכנס לראש שלנו... תנסו להבין אותנו...

אברך יקר: אתה עומד כעת בתחנה בשרי ישראל... אתה מחכה לקו 402... עשר דקות... עשרים דקות.. תחתצי שעה!!! אבל לא רק אתה עומד... עוד שלושים אנשים עומדים בתחנה... מה כולכם אומרים?? איזו חוצפה!!! חוצפה של אגד!! למחרת ביתד נאמן יהיה כתבה שהיו"ר לפניות הציבור הכריז שזה לא יעבור על סדר היום... רגע רגע רגע... יהודים יקרים: אגד חייב לכם משהו?? אגד ישב איתך ואתם איתך חוזה?? אגד מכיר אותך מאיפשהו מקום?? נו... מה התשובה??? **כן!!!!** **כן!! ושוב כן!!** נכון אמנם שהוא לא דיבר איתי... אבל הוא חתם הסכם עם משרד התחבורה... שרק אגד ישלטו בירושלים ולשם כך הוא התחייב לספק שירות וכו' וכו'... אז אגד חוצפן?? כן!!! ועוד איך!!

חכה... נלך הלאה... סוף סוף ירדת מהאוטובוס של האגד הזה... עכשיו אתה צועד ברחובות בני ברק... איזה בלגן... איזה פקקים... חוצפה של עיריית בני ברק!!! למה לא מטפלים בפקקים האלו...?? אתה פוסע מעדנות בערב שבת עם חשיכה... אתה נכנס לבית הכנסת לקבלת שבת... והנה... תדהמה... הרצפה מלוכלכת... אין מפות לבנות על השולחן... והמזגן?? רח"ל... לפני דקה הייתה שקיעה... והמזגן לא עובד... אוה אוה... שה' ישמור איזה שבת חמה לפנינו... אחרי דקה מגיע עוד מתפלל ועוד אחד ועוד אחד... נו... כולכם כועסים... מה הנימה?? מה זה צריך להיות?? הגבאי הזה... למה הוא לא מדבר... איזה חוצפה... ככה להשאיר ציבור בלי להודיע... רגע הגבאי חייב לך משהו?? כן!! הוא גבאי... וגבאי חייב!! אתה צודק?? **כן!! אתה צודק!!!**

בקיצור: גם אתה וגם אני וככולנו מתהלכים בתחושה **שכולם חייבים לנו!!!** התחושה הזו היא לא כל הזכויות שמורות לבחור צעיר חסר עול... **אלא זו הנחלה של כולנו!!!!**.. כל דור ה-2012 מסתובב בתחושה שכל משרדי הממשלה חייבים לו... כל המדינה עובדת לשירותו... ובינינו... באיפשהו מקום זה גם קצת צודק!! מי שמקבל משכורת עבור השירות בשבילו... באיפשהו מקום הוא באמת חייב לי!!!! חייב לעזרה... לא כך?? **רק מהה???** יש רק אי אחד קטן בעולם!!!! מקום אחד ש... ששם לשם שינוי לא חייבים לנו... **הבית שלנו!!!!** זה הנס שלנו!!! יש מקום א-ח-ד שפוי בעולם הגדול שלנו!! מקום אחד שבו רק אנחנו חייבים ורק אנחנו לוקחים אחריות על מחדלים ושם אנחנו מתאפסים ונזכרים שלא כולם חייבים לנו

הכל טוב ויפה אצלך אברך יקר!!!

אבל אני???? אני הבחור הבדיר...??

אצלי גם האי הקטן השפוי הזה... גם הוא לא קיים... אני חי במסגרת ממסדית **עשרים וארבע** שעות ביממה...

כשאתה מגיע הביתה ואין חלב... זה לא בגלל שאשתך לא קנתה.. אלא כי **אתה!!! אתה** לא קנית... אבל **כשאני** מגיע לחדר אוכל ואין חלב... זה חוצפה של תנובה!!!! אני צודק?? כן!!! ההנהלה עשתה חוזה עם תנובה שהם יגיעו כל יום... ואם הם לא הגיעו היום... זה באמת לא בסדר... מה קרה היום... חוצפה חלבית... **כשאתה** מגיע הביתה והצילינדר של הדלת לא מספיק מחובר... זה כי **אתה** עדיין לא תקנת אותו... **אבל אצלי???** זה בגלל המנהל משק הזה... אוף... הוא לא מתפקד בזמן האחרון!!! איזה חוצפה... תגיד לי: על מה הוא בכלל מקבל משכורת...?? כמה פעמים בקשתי ממנו...??

כשאתה מגיע למטבח בשעות הצהרים ואין שום סיר על הגז... אתה מבין טוב מאוד שאשתך היקרה... מסכנה... עובדת היום עד מאוחר... ואין שום הווה אמינה שבעולם לבא אליה בטענות... **ככה זה אצלך!!! אבל אצלי????** איזה חוצפה!! בום בום... הההההלו... תפתח כבר את החדר אוכל... בשביל מה הטבח מקבל משכורת אם לא בשביל לפתוח בזמן...

כשאתה פותח את הדלת של הבית ואתה רואה סקנדל... אתה לא מעיז לשאול את הרבעצן מה... מה קרה?? אתה לא מעיז לגלות לה ש"עצת ה'" **שהיא** תקום!! ותתחיל לעשות סדר... למה לא...?? למה אתה לא מעיז?? כי היא תענה לך שעצת ה' היא- **שאתה** תקום!!! **ואתה** תגיד את עצמך לשם שינוי ותוריד מהשולחן... ואם עשית טעות ודברת אליה לא יפה... שה' ישמור.. העצת ה' הזו "**לעולם תעמוד**"!! היא לא תשכח לך את זה **לעולם**... אתה עוד תראה שלעולם **אתה** הוא זה **שתעמוד**... ככה זה **אצלך** בבית!!! אבל **אצלי????** אם בן המיזוטים לא יעשה את מלאכתו נאמנה... "חסר לו..." הבחורים ירימו עליו צעקות... והם צודקים?? בטח שהם צודקים!! בן מיזוטים שמקבל כסף.... בשביל מה הוא מקבל כסף?? בשביל לחום ? ! ? ! ? אני מוקף מכל רגלי ועד קדקדי במסגרת שכולה!!!! כל כולה חייבת לי!! כולם חייבים לי!!! (אוו... אני לא מסוגל לקרא את המשפטים הצורמניים האלו... בלתי נסבל לחלוטין... נאום האברך שפעם הוא בעצמו היה בחור וכתב שורות אלו...) אברך ואני?? אני מחוב למישהו.? לאף אחד! **אתה מגיע אלי בטענות??? גם אתה... אם היית כמוני... אם גם לך לא היה לך את האי השפוי של הבית שלך הרי היית מתנהג בדיוק כמוני...**

חכמה הייתה הטבחית הזקנה אצלנו בישיבה קטנה... שבטוב ליבה ובתמימותה ניגשה למנהל הישיבה וביקשה ממנו: אני רוצה שהבחורים יורידו מהשולחן... והיא נימקה: שתבינו... **לא!!! לא בשבילי!!!** אני לא עצלנית... מצידי בכיף... אני מוכנה להוריד לבד... אבל בשבילם?? בשביל הבחורים... שירגישו טיפ טיפה מחוייבים... שידעו שצריך לעשות משהו... שיבינו שלא הכל חייבים להם... הטבחית שלי בישיבה קטנה!!! חבל שהיא הייתה בישיבה קטנה... אם היא הייתה בישיבה גדולה... לא היה קורה לי מה שקרה לי השבוע... אל תשאל מה קרה לי השבוע... כידוע לך אני אברך טרי... לפני כמה ימים הגעתי למטבח של ביתי הקט (מה שקוראים בלשון בע"צ חדר אוכל...) אני מגיע... ולרוב ה"חוצפה" לא היה אוכל... דפקתי על הדלת של המטבח... בום בום... ההלו... פתאום אני שומע מישהו מאחורי.. הסתובבתי ואת מי אני רואה?? את אשתי... היא שאלה אותי בעדינות: מה קרה?? לא!! לא!! התנצלתי... לא קרה כלום... ממש כלום... פשוט שכחתי לרגע שאני נשוי... חשבתי שאני בישיבה... ובישיבה אני רגיל שכשאין אוכל אז דופקים עד... עד שיתננו... מתנצל... פעם אחרונה...

אם הסיפור הזה קרה או לא קרה זה עוד נושא... מה שברור הוא שמאוד קשה להשתנות **ברגע!!!** מי שמתרגל שחייבים לו!!!! מאוד קשה לו להפסיק לחשוב ככה **ביום אחד!** הבעיה היא **שביום אחד** בהיר מתחתנים... **וביום אחד** בהיר נדרש מאיתנו פתאום להבין את זה!! וזה **ביום אחד!!!** אנחנו אשמים??? לא!!! אבל זה **לא פוטר אותנו לרגע** להבין את ההבנה האנושית הזו... ושתדע לך בחור יקר: שבמבחן המציאות את אף אחד לא מעניין התירוצים האלו... חובתנו להיות בני אדם!!! נקודה!! בחור ישיבה יקר: גם אם באמת כולם חייבים לך!! גם אם תנובה חייבים לך... וגם אם המנהל משק חייב... והצוות חייב... והמנקה חייב... והגבאי חייב.. והאוצרניק חייב... וכולם חייבים... אבל בינינו... אתה יודע טוב מאוד שהאמת היא ש: לא כולם חייבים!! תכניס לעצמך את זה מהר לראש לפני... לפני... עד שלא יבא לך היום ובו תגלה לתדהמתך שלא רק שאף אחד לא חייב לך... אלא אתה חייב!!! אוהו חייב!! חייב הרבה לישא בעול אישה.. בקרוב אצלך...

בא נעצור כאן... די... יש גבול כמה אפשר להתבכות ולהציג לפניך את הסגנון הבוטה והמרירי שלי בתור בחור ישיבה... **מה שכן!!!** תחשוב על זה... יש בזה משהו... בחור שלא באשמתו מתרגל להבין שכולם חייבים לו... כן... גם אתם ההורים קצת אשמים בזה... ואוליבא דאמת גם אתם לא אשמים... ככה הקב"ה ברא את העולם!!! ההורים מדובבים את הילדים... מתרפסים אליהם ונותנים להם תחושה שהם עושים טובה בעצם קיומם ולא נותר להם אלא להתלונן שהעסק לא לגמרי דופק... **דא עקא!!!** שיום אחד האפרוח יוצא מהקופסא... ובבת אחת הבחור או הבת נזרקים לחיים ומגלים שאף אחד לא חייב להם כלום!!!! אדרבה... אתה הוא החייב!!! אתה לוקח אחריות!! ואיתך תלון משוגתך... לכן... עצה טובה קמשמע לן: אם משהו לא זז בבית... והבחור או הבת שואלים נו... מה יהיה?? תחזירו להם בשאלה: נו... מה באמת יהיה?? לא!! [illegible] גם להתמודד מול הבעיה... תנו להם להבין שדברים לא נעשים מעצמם... תפגישו אותם עם הררי הכלים... תפגישו אותם עם הררי הכביסות... מותר להם לדעת שלא כל לילה מגיע כאן אליהו הנביא ועושה את זה... ואם אתם בוחרים לא להפגיש אותם עם זה... אז אל תבואו אליהם בטענות!!! אל תצפו מהם שיפתחו חשיבה עמוקה של סובב ומסובב ויבינו שיש מנהיג לחולצות המגוהצות ויש פטרון למטבח המצוחצח... אל תצפו מהם את זה... כי גם אתם בעצמכם לא אוחזים שם... גם אתם יודעים להתלונן על האוטובוס המתאחר או על המכולת שהפסיקה עם המבצעים ואתם לא טורחים להיכנס למוח שעומד מאחורי הדברים ועל מקבלי ההחלטות שנאלצו כך להחליט... אז אנא... הוי דן את כל האדם לכף זכות...

אבל בינינו... אתכם אני ודאי דן לכף זכות... מאוד קשה להורים להכיל חוסר רגישות ושליטה במרחב של הילדים... אבל בעזה"ש הם עוד יגדלו... אתם עוד תראו... גם אני גדלתי... אצל כולנו בשמחות...

להידודי:

א. "איש אמו ואביו תיראו" - כאן הקדים אם לאב לפי שגלוי לפניו שהבן ירא את אביו יותר מאמו", הנה גבי כיבוד קיי"ל שאב קודם לאם, אבל גבי יראה צ"ע האם גם אמרינן אב קודם לאם, דהא אפשר לומר דהא כל טעמא דאב קודם לאם לגבי "כיבוד", הוא משום דהוא ואמו חייבים ב"כבוד" אביו, אבל לגבי יראה לא משכחת לה שהאישה חייבת לירא מבעלה, וא"כ אין יתרון לאב על האם לגבי מורא?

ב. הנה גבי ברכות קריאת שמע דקיי"ל: "באמצע שואל מפני היראה ומשיב מפני הכבוד", חשיב השו"ע את האב כדין "מפני היראה" ויכול הבן לשאול בשלומו אפילו באמצע ברכות ק"ש (סי' ס"ו ס"א), וקשה טובא: דהנה גבי הסיבה בליל הסדר, דקיי"ל: דתלמיד אינו מסב לפני רבו, משום ש"מורא רבך כמורא שמים" ואילו בן אצל אביו כתב השו"ע דמסב (תע"ב ס"ה) והטעם מבואר במ"ב שם משום שאב מחיל לבריה, א"כ מדוע לא נאמר כך אף גבי ברכות ק"ש, דאין לחוש לשאול בשלומו דאב מחיל לבריה?

ג. נחלקו הרא"ש והרשב"א גבי מי שספר העומר בבין השמשות, דעת הרא"ש דלא יצא, ודעת הרשב"א שיצא, וביאור מחלוקת בפשיטות הוא: מהו גדר ספק דרבנן "לקולא", דעת הרא"ש: ד"קולא" פירושה "פטור" וחומרא פירושה חיוב, וא"כ כשיש ספק אי חייב או פטור, אזי אמרינן "לקולא" ו"פטור", אבל דעת הרשב"א: ד"קולא" הוא מה ש"ניחא ליה", וחומרא הוא מה ש"לא ניחא ליה", ואם ניחא ליה לספור בבין השמשות, כיון שהוא ספק, אזי אמרינן לקולא ומניחים לו כרצונו, וקשה: דהא בברכות (כז.) הוכיח תוס' להדיא מדברי הגמ' ש"פטור" מתפילה הוי בגדר חומרא... (תוד"ה איבעיא להו עד ועד עיי"ש)?

ד. בירושלמי מבואר שכשהכהן גדול היה נכנס לקודש הקודשים, היו כורכים ברגלו אבנט, כדי שאם ימות יוציאוהו באבנט ולא יכנסו לקודש, וקשה דהנה בעירובין (קד:) "שרץ שנמצא במקדש כהן מוציאו בהמיינו שלא לשהות את הטומאה דברי רבי יוחנן בן ברוקה רבי יהודה אומר בצבת של עץ מוציאו שלא לרבות את הטומאה", והנה לדעת ריב"ק עדיף טפי שיכנסו ויוציאוהו, שלא להשהות את הטומאה??

ה. "וכל אדם לא יהיה באוהל מועד... עד צאתו", והנה ביומא (נג:) "תנו רבנן מעשה בכהן גדול אחד שהאריך בתפלתו ונמנו אחיו הכהנים ליכנס אחריו התחילו הם נכנסין והוא יוצא... אמר להם קשה בעיניכם שהתפללתי עליכם ועל בית המקדש שלא יחרב אמרו לו אל תהי רגיל לעשות כן שהרי שנינו לא היה מאריך בתפילתו שלא להבעית את ישראל...", וקשה: מדוע היו פזיזים להזדרז ליכנס אחריו, איך לא סלקא דעתייהו שמא החליט להאריך בתפילתו, ונמצא שעוברים בזה משום "וכל אדם לא יהיה... עד צאתו", הווה להו להמתין כדי שיעור אריכות שיש לחוש שמא נחה עליו רוחו להאריך (ועוד יוכל להשלים את שאר עבודות היום...), וכי תימא שאכן המתינו, (דהיינו שהאריך שם כשיעור שכבר לא היה סיפק להשלים את כל העבודות של היום, ולא היה ברירה אלא לבדוק אי צריך להפריש אחר תחתיו) א"כ למה אמרו לו שלא יעשה כן מטעם "שלא להבעית את ישראל", תיפוק ליה דצריך להמשיך את עבודת היום, הזאת פר ושחיטת השעיר ואילו ואיל העם ותמיד בין הערבים...??

הלכה (בקרוב ממש) למעשה

הפרידה הקשה מבית המקדש... והפיצוי ההולך בצידה...

בוקרו של ט"ז בניסן... ירושלים עיר הקודש... בית המקדש... עומד לו ר' שמעיה בעיניים מצועפות... ו... ונאלץ להיפרד!!!! אוי... כמה קשה להיפרד מבית חיינו... ו... ועוד כ"כ מוקדם... ככה... על תחילת חול המועד... רק אתמול היה יו"ט ראשון... רק שלשום שחטנו קרבן פסח... רק היום זכינו לשרוף את הנותר מהעצמות והגידין של הפסח... רק אתמול הקרבתי ראיה וחגיגה... **ו... ו... וכבר לחזור הביתה???** אבל לשמעיה אין ברירה!!! הוא חייב לחזור!!! שמעיה נכנס לעזרה... והשתחווה בפישוט ידיים ורגלים... ובכה שם בדמעות שליש: אבא שבשמים... מי כמוך יודע כמה הייתי רוצה עכשיו להשאר פה... ולהשאר... אוי... מי כמוך יודע עד כמה אני מקנא במשפחה שלי ובכל עם ישראל שזוכים להשאר פה לכה"פ עד סוף החג... ליבי יוצא בקנאה על כל השלמי שמחה שבני ביתי יזכו לאכול פה ולשמוח לפני ה'... והכי הכי: גלוי וידוע לפניך ה' איזה ניסיון גדול יש לי להשאר פה!!!! אבל לא!!! אני אעמוד בניסיון ואעשה את רצונך... אני לא אעשה מה שאני רוצה... אלא אעשה מה שצריך לעשות!!! ומה שצריך לעשות כעת זה... זה לחזור הביתה!!!!!!!

- - -

ובכן: שמעיה... יהודי בעל נכסים... מתגורר בישוב אור הגנוז... שם רחוק בגליל העליון... יש לו בלע"ר כמה שדות חיטה ענקיים... גם שדות שעורים... יש לו גם כרם ענקית שממנה עושים את היינות המשובחים של אור הגנוז... ועכשיו זה הזמן הכי בוער!!!! זה זמן הקציר... זה הזמן הכי קריטי בפרנסה של שמעיה... אבל!!!! זה לא זה... הסיפור פה זה לא הפרנסה... אם באמת כל הסיפור פה היה פרנסה וביזנס... שמעיה לא היה עוזב את בית המקדש וחוזר ככה הביתה!!! סוף סוף כשמגיעים ל"בית חיינו" נוסקים לכאלו גבהים... ששוכחים את כל ענייני החומר... את כל הביזנס... **אז מהו שלא!!!!** אצל שמעיה זה לא עניין של פרנסה... כי שמעיה... כמו כל חקלאי... כשמגיע השלב של הקציר... עומדים לפניו כ"כ הרבה מצוות יקרות וחשובות שצריך לקיים **תוך כדי הקציר...** ש... ש... שהפרנסה פה זה השיקול הקטן!!! שמעיה חייב לעזוב כעת את ביהמ"ק לא בגלל שמחכה לו 4000 דונם חיטה... לא!!! **אלא כי מחכים לו 4000 עניים שממתינים בכליון עיניים** מתי כבר יגיע זמן הקציר... והם יוכלו ליטול לקט שכחה ופאה... מחכים לו מאות משפחות שלא זכו להגיע כמוני לירושלים- כי אין להם את האמצעים לעלות לפה... מחכים לו מאות לווים בני תורה שמחכים לקבל את המעשר ראשון וזה יהיה ההכנסה שלהם לשלושה חודשים הקרובים... מחכים לו גם עשרות כהנים שממתינים לקבל תרומה גדולה... שהם אמנם לשם שינוי נמצאים פה יחד איתי בירושלים... אבל עד שהתרומה תגיע לידיים שלהם מחכה לי דרך ארוכה... זה לפקח על כל התהליך של הקציר ולהשגיח שהכל ייעשה שם בטהרה... ויורחק המרחק שנזכה לברך על המוגמר ולנשום לרווחה בידיעה שהתרומה הגיעה למקום מבטחים- עד לידיים של הכהן כשהיא טהורה... שה' יעזור שנעבור את זה בשלום **זה!!!! זה הדבר היחיד שמצליח לעקור את שמעיה ממקום גידולו- בית המקדש!!!** ולנתק אותו מהמקום האהוב ביותר.. מבית חיינו... **שמעיה עדיין שוכב בפישוט ידיים ורגלים על קרקע העזרה ומתחנן בדמעות:** אבא שבשמים: כאשר זכית אותי לומר **חסל סידור פסח כהלכתו** ככל משפטו וסידורו... כך תזכה אותי בעוד חודש לזכות לומר: **חסל סידור מתנות עניים ותרומה גדולה ומעשר ראשון ומעשר שני כהלכתו ככל משפטו וסידורו...** תזכה אותי שלא יהיו מריבות... ולא מכות... ולא סכסוכים סביב המתנות עניים... שלא יקרה מה שקרה שנה שעברה... שכשהשארתי פאה במרומי העץ פקאן... טיפסו שני עניים בזריזות על העץ הגבוה... והתחילו להתגושש בגובה... מי תפס ראשון... (תחשוב: זה לא צחוק!!! 100 גרם אגוז פקאן עולה 12 שקל.. זה כסף...) ו... ואחד מהם נפל ושבר כמה צלעות... אז שהשנה הסיפורים לא יקרו... ו... וכמו כן תזכה אותי למצא לוויים הגונים לתת להם את המעשר ראשון... ולא כמו לפני כמה שנים שהתברר לי למפרע שנתתי לכמה עמי הארץ... אוי... כמה עגמת נפש הייתה לי מזה... כמה חבל על כ"כ הרבה תבואה שהייתה יכולה לפרנס לוי עובד ה' שכל כולו נחלת ה'... ו... וכמו כן תזכה אותי להפריש את כל התרומות בצורה נכונה... **שעה ארוכה שכב שמעיה בפישוט ידיים ורגלים וגולל בפני אבא שבשמים את כל סדר זרעים שכעת הוא הולך לבצע אותה- "לשמור ולעשות ולקיים..."** סיים שמעיה את תפילתו... קם על רגליו... וכעת הגיעו רגעי הפרידה... שמעיה החל לצעוד ברגלים כבדות ובלב כבד לכיוון היציאה... קשה... קשה להיפרד...

אבל!!!!! כשהוא הגיע לשער ניקנור... פתאום אורו עיניו!!!!!!!!!

שמעיה נזכר פתאום שהשנה הזו... היא שנה מיוחדת... השנה היא שנה מעוברת... ולפי המצב של האקלים אנחנו נמצאים כבר חודש אחד קדימה... ו... ו... ואם ככה... קיים סיכוי רציני שכבר בחודש הבא יתחילו הענבים הראשונות להתבשל... **שמעיה התמלא בשמחה... קולו נהיה חזק ובטוח ו... והוא שב פנה לרבש"ע ואמר:** אבא!!! היות ואני כעת מסכן... ו... ואני נאלץ לצאת מוקדם לפני כולם... אני מבטיח לעצמי פיצוי!!! והפיצוי יהיה... שבעזה"ש אם לקראת חודש סיון יהיו כבר קצת ענבים שכבר ראויים לביכורים... אני תופס את הרגלים תיכף ועולה לירושלים כבר לחג השבועות!!!!!! אני לא אחכה עד חודש אב כמו כל שנה... אז אנא ה'... תבשל את הענבים שלי... שיזדרזו להתבשל... שלא יעכבו אותי מלחזור לפה כמה שיותר מהר.. **מאותו רגע נשאו רגליו של שמעיה קלות... תבין:** עד היום... תמיד שמעיה היה עוזב את בית המקדש ויודע שעד חודש אב אני לא חוזר לפה... (בא אני אסביר לך בקצרה את החשבון: הסיפור עובד ככה: התאריך של הענבים הוא בדרך כלל אחרי שבועות... ו... ועד שזה כבר מגיע... אתה צריך שוב להשאר שם עד סוף הבציר... כדי להשגיח על ה"פרט" וה"עוללות" שצריכים להגיע ביושר לעניים ועל כל ענייני הטהרה המסובכים במיוחד שיש בבציר... ממילא הבאת הביכורים נדחית עד שגומרים את הכל... ויוצא שמגיעים רק באיזור חודש אב... **אבל השנה זה מצוין...** מצד אחד רק קצת מהענבים מתבשלים... כך שמצד אחד אפשר כבר להעלות אותם לירושלים בתורת ביכורים... אבל מצד שני לא צריך לחכות לבציר כי עדיין אנחנו לפני "המכה" הרצינית של הבציר.. כך שאפשר בשקט לעלות לירושלים ועוד לחזור לפני תחילת הבציר... הבנת את החשבון??) זאת אומרת: **השנה??? השנה יש סיכוי גדול שהפרידה היא לחודש וחצי בלבד!!!** אם ככה זה בסדר... שמעיה יצא עם מעודד עם חיוך גדול מבית המקדש... ויש לציין: שאמנם כשיוצאים מבית הכנסת יש עניין ללכת לאט... וכ"ש מבית המקדש... כדי להראות שקשה עליו הפרידה... אבל הפעם?? הפעם שמעיה יצא מהר!!! דווקא מהר!!!! כי... כי אני בכלל לא הולך... אני אוטוטו חוזר... אני רק חוזר הביתה כדי לגמור כמה עניינים... לזכות לקיים כמה מצוות... ואני מיד חוזר לפה שוב... עם ידיים מלאות בענבים וחיטים ושעורים... לשמוח בכל הטוב שה' זיכה אותו...

- - -

שמעיה יצא מבית המקדש... והוא הספיק כבר לראות את שווקי ירושלים מלאים בתבואה חדשה... (אל תשכח... היום היה הקרבת העומר...) ר' שמעיה לא ויתר... הוא הלך לאחד הבסטות וקנה במיוחד שיבולי חיטה!!! את השיבולים האלו הוא לוקח כמזכרת מירושלים... וכל אחד מהעניים שיקח לקט שכחה ופאה יקבל יחד איתם תשורה נוספת... עוד חיטה אחת מזכרת מירושלים... שמעיה הצטרף לחבורה גדולה של חקלאים שכולם עשו יחד את דרכם חזור... את הדרך הם תיבלו בדיבוק חברים ובשינון וגירסא של סדר זרעים... מסכתות: פאה, דמאי, תרומות, מעשרות, מעשר שני... אשרי העם שככה לו אשרי העם שה' אלוקיו...

המשך: מאמר מיוחד לאם בישראל...

ואני אבאר את זה בדרך משל: גז!!!! אם שמת לב... לגז יש ריח... פעם היה לי בבית דליפה של גז... לא יכולתי לסבול את הריח!!! קראתי לאיש של הגז... אמרתי לו: תעשה לי טובה... יש פה ריח של גז... תטפל בריח הזה...הוא צחק עלי: שתהיה לי בריא... הריח של הגז מפריע לך...?? אתה קורא לי בשביל הריח?? אני אגלה לך סוד- אמר איש הגז- לגז הטבעי כמות שהוא אין שום ריח!!!! הריח הזה שאתה מריח בגז... הוא בכלל לא הריח הטבעי של הגז... זה ריח מיוחד שחברת הגז מכניסה אותו **בכוונה** שיתלווה בתוך הגז!!! ולמה??? מה העניין בכוונה להכניס לי ריחות רעים לבית?? **התשובה היא:** גז זה דבר מסוכן!!! ואסור שתהיה דליפת גז!! והיות ולגז הטבעי אין ריח... אז חייבים להצמיד לו ריח מסוים... כדי שכשתהיה דליפת גז אתה מיד תריח את הריח הזה ותבין שיש פה דליפה וזה סכנת חיים... הריח הזה הוא דפקט **מתוזמן** שאנחנו בכוונה מצמידים אותו לגז... **עד כאן ברור?? המשל מובן?? כעת ניגש לנמשל:**

- - -

אומר הזוהר הקדוש: גזרה חכמתו העליונה שילד קטן נולד רק עם יצר הרע... (למה?? זה עוד סיפור...) ואח"כ... אחרי שלוש עשרה שנים שהיצר הרע כבר **התמקם** ותפס שליטה מוחלטת בנפשו של הנער... או אז מגיע דייר חדש שקוראים לו היצר הטוב והוא מנסה לדחוק את עצמו פנימה... נו... תחשוב כמה שזה מסובך... הסיכויים של היצר הטוב לדחוק את עצמו פנימה הם קלושים מאוד... כי תחשוב... כבר שתים עשרה שנים התרגלתי ליצר הרע... הוא המאמע לשון שלי... איתו גדלתי... רק אותו היכרתי... ופתאום מגיע פה אורח בלתי קרוא שקוראים לו יצר הטוב... והוא עוד מתחיל לתת לי מוסר... איך אתה רוצה שנפשו של הילד בר מצוה תקבל את היצר הטוב? איך זה באמת קורה?? איך היצר הטוב מצליח ככה להשתלב באלגנטיות ולתפוס מקום?? **זה לא צחוק!!! זו שאלה מאוד רצינית!!!** אני רוצה שתבין: תאר לעצמך אתה החסיד... כבר שתים עשרה שנים שאתה גדל על ברכי החסידות... קבלת חינוך חסידי... גישה חסידית... אתה חסיד על כל הראש... ויום אחד אני דופק בדלת כמו מסיונר... הלו... אני מציע לך להיות ליטאי??? האם יש סיכוי שתפתח בינינו איזה משא ומתן... או... או שהשיחה תבזח על הסף והדלת תטרק... (אני מתכוון במובן הנפשי שבדבר) פשוט וברור שזה אפילו לא מתחיל!!! כי יש כאן מה שנקרא "חזקת מרא קמא"!!! וממילא בדיוק אותו דבר היה אמור לקרות אצל ילד שכבר שתים עשרה שנים היצר הרע קנה שביתה בלבו ופתאום אתה רוצה שהוא יכיל ויקבל מושג חדש שקוראים לו יצר הטוב... למה שזה יקרה?? זה תרגיל אבוד מראש...

אומר הזוהר הקדוש: **בשביל זה!!!! בדיוק בשביל זה**!!!! הקב"ה נותן מתנה לילד... והוא מצמיד ליצר הרע **דפקט!!!!** כן... בדיוק כמו שלגז אנחנו מצמידים ריח רע בתור דפקט... כדי שתזהה שיש כאן גז וזה לא בריא... ככה הקב"ה מצמיד דפקט מיוחד שנקרא בלשונו של שלמה המלך: **"איוולת קשורה בלב נער..."** כדי שהוא בעצמו יזהה כבא היום שהיצר הרע הזה הוא לא החבר הטוב שלו... **כלומר ככה:** גם לחתול יש יצר בהמי וגם לילד קטן יש יצר בהמי... ההבדל בין היצר של החתול לשל התינוק.. שהיצר הבהמי של החתול הוא מושלם... הוא טוב... הוא עושה רק טוב עם החתול... הוא מלמד את החתול לדאוג לעצמו בצורה הכי מושלמת... ממילא הוא קונה שביתה מוחלטת בנפשו של החתול... **וממילא לו יצוייר!!!!** שאחרי שתים עשרה שנים פתאום החתול יקבל דעת... והיצר הטוב ינקוש על נפשו ויבקש להיכנס החתול יזרוק אותו מכל המדרגות בדיוק כמו שאני ואתה נזרוק כל אחד שמנסה להזיז אותנו מהבלטה שאנחנו התקבענו בתוכה שתים עשרה שנים האחרונות... **אבל!!!! ילד קטן...??** אפילו ילד בגיל שלוש מבין!!! שפעם פעם... כשהייתי ילד קטן קטן (כן... בדיוק לפני שנה) הייתי מתנהג כמו תינוק... והייתי מכניס אבנים לתוך הפה... והיום **אני כבר יודע** שזה אוי ואבוי... זה מסוכן או יותר נכון מג'וכן... כן... אפילו הילד שלי בגיל השנתיים וחצי יודע להסתכל על תינוק בן חצי שנה... והוא מזהה שהתינוק הזה הוא מסכן... הוא לא יודע להחזיק בקבוק... והוא רק יודע לבכות... אוי... הוא לא מבין...

הקב"ה ברחמיו מצמיד תווית מיוחדת של **דפקט** שהיא צמודה ליצר הרע של הילד... כדי שאף פעם היצר הרע לא יקנה שביתה בנפש שלו... וזו הסיבה שילד בגיל שלוש עשרה מסוגל בקלי קלות לפתוח את הדלת ליצר הטוב... כי הוא מבין ממצוין שהיצר הרע הוא **דפוק!!** כן... דפוק!! אין שום צורך להסביר לילד בכיתה ח' שהילדים בכיתה ז' הם טפשים... אוהו... הוא יודע את זה מצוין... והוא גם דואג להסביר להם את זה בכל דרך אפשרית... **זו מתנה משמים!!!!** האיוולת הזו שקשורה בלב נער היא המנגנון היחיד שיכול להבטיח לנו שהיצר הרע אף פעם לא יקנה שביתה בנפש של בננו...

לכן אמא יקרה... את שעומדת שוב ושוב מול ילדך הקט ששוב עושה שטויות... שוב עלול להכניס דברים מסוכנים לתוך הפה... ואת כל הזמן צריכה לרוץ אחריו שלא יברח לכביש... אל תצטערי אמא יקרה... אל תראי בזה מאמץ מיותר... אל תקנאי באמא של החתולה שלא צריכה לדאוג לכך... תביני שיום אחד זה הקטן גדול יהיה!!! יענקי הזה שכעת שופך דברים על הריצפה ומתלכלך... הילד הזה יום אחד צריך לגדול... ויום אחד היצר הטוב אמור לנקוש על הלב הטהור שלו ולומר לו: יענקי שלי... אני באמת אוהב אותך... והיצר הרע הוא לא טוב... ויענקי שלך אמור להאמין לו! ובשביל זה הקב"ה הצמיד דפקט אלוקי ליצר הרע שלו שדופק את עצמו... כדי שכבר בגיל שמונה... הוא יבין שפעם הייתי ילד קטן ו... ו... וטיפש!!! הסיבה שהדלקתי את האור בשבת זה בגלל שהייתי תינוק שקופץ לכביש... והיום אני גדול!! היום אני כבר מבין שאסור לקפוץ לכביש... ולכן אני גם לא מדליק אור בשבת... כשהוא יהיה בגיל שש הוא יבין שנכון שפעם!! כשהייתי קטן... כשהייתי כועס הייתי נותן "אדא" לאמא... למה? כי הייתי תינוק... והיה לי טיטול... אבל היום אני כבר יודע לבד... ולכן אני כבר לא נותן אדא לאמא... וכן הלאה וכן הלאה... **אמא יקרה: אל תזלזלי באיוולת הזו שקשורה בלב בנך!!** זו הערובה היחידה שמבטיח לנו את פקיעת החזקה של היצר הרע... ותחילת כהונתו של היצר הטוב בכל שלב של התפתחות בנפשו... (ולאו דווקא בבר מצווה... גם הרבה לפני כן...) תמשיכי לרוץ אחריו... ותביני שזו כעת השליחות שלך... זה לא סתם... זה חותר למטרה מאוד חשובה ומהותית... זה הקטן גדול יהיה!!!

המשך... אחר מיטתו של הרב טאובר זיע"א...

המשיך הרב טאובר ואמר: יהודי שמקבל באהבה הוא מתאחד עם הקב"ה.. הוא זוכה להמליך את הקב"ה... וכו' וכו'... אין כאן המקום להאריך (וכמובן שבמקביל צריך גם להתפלל... זה כבר סוגיה שלימה בפ"ע ולא כאן המקום...) **והוא מדבר ומדבר... ומצליף בי ללא רחם... ואני מתפוצץ מבפנים!!!** דמעות זולגות מעיני ללא הפוגות... לא!!! לא רוצה רבש"ע!!! אני דואג לו... לאותו קרוב משפחה... אני רוצה אותו חי... בריא... אני לא מסוגל לקבל באהבה... אנא ה'... שיתברר שהכל בסדר... שזה שום דבר... שום דבר.. אנא.. אנא... אהבתי כי ישמע את קולי תחנוני...

בקיצור: תנסה לדמיין מה עבר עלי באותה שבת... זו הייתה שבת קשה מאוד... שבת מטלטלת... שבת של מאבקי רוח ונפש... ולא הסכמתי והתווכחתי... וכעסתי... ואם הוא לא היה צודק.. אז לא היה לי שום בעיה... **בא עקא שהוא צדק!!!!** הוא דיבר בבהירות!!! מי שפעם שמע את ר' עזריאל!!! אצלו הכל היה בהיר!!! חד!! אין נפתל ועיקש... ולא יכולתי להתמודד עם הבהירות שלו... עם כל הרצון הטוב לעשות קפיצת ראש בבריכה של ניר עציון... זה... זה לא הלך... הייתי מוכרח לקחת את הדברים ברצינות!!!! ובסוף השבת ניגשתי אליו ונתתי לו את הטיוטה של ספר אהבתי (כרוך בספירלה) ואמרתי לו: כבוד הרב. יש לי בעיה!!!! הספר אהבתי... ומה שהרב דיבר בכל השבת הזו... זה לא הולך ביחד.

ואין ברירה!!! אנחנו חייבים להגיע לעמק השווה!!! כי אני לא מוכן לחזור בי בכהוא זה ממה שכתוב בספר הזה... אני אמשיך לחבק בכל הכח את הפסוק "אהבתי כי ישמע ה' את קולי תחנוני..." אני אמשיך להתבצר לצעוק מע"ג כל במה.. יהודים תתפללו.. ה' שומע תפילות מניסיון... ואילו מצד שני הרב טאובר מחבק בכל הכח את המילים "ואהבת את ה' אלוקיך..."אפילו נוטל את נפשך...

ואז!!!! דווקא מהמקום הזה... ודווקא מתוך הניגוד הכ"כ קיצוני הזה. משם התחיל להתרקם בינינו משא ומתן שהביא איתו קשר נפשי עמוק מאוד... הרב עזריאל זיע"א עבר על ספר אהבתי והסכים!! הסכים עם כל מילה!! הוא אמר לי: הכל נכון... אבל!!!!!!! עדיין צריך לדעת שזה כיתה א'... ואחרי כיתה א'... צריך יום אחד לעלות לכיתה ב'!!! בכיתה א' יש **אהבתי...** אני במרכז... אני רוצה... אני מתפלל... לי יש משאלות לב והקב"ה ימלא אותם... אבל יום אחד הקב"ה רוצה שתעלה כיתה... ותאמץ את **ואהבת!!!** בכל נפשך ובכל מאודך... בכל מדה ומדה שהוא מודד לך הוי מודה לו במאוד מאוד... ואל תחשוב... זה היה תהליך ארוך וממושך.. הייתה פה התחככות של ניגוד קיצוני בין מחבר ספר **אהבתי!!!** מול יהודי שבכל ישותו הוא **ואהבת** את ה' אלוקיך!!!!

ושם!!! מהמקום הזה נפתח גיליון שלהבת... (שיוצא מידי שבוע והנושאים האלו וכיוצ"ב מובאים בו בהרחבה גדולה...) והדברים הלכו והתחדדו... ואל תחשוב!!!! זה לא אוקוס פוקוס!!! זה לא שעליתי פתאום לכיתה ב'!!! אני עדיין עמוק עמוק בתוך כיתה א'... אני עדיין זה שכתב את ספר אהבתי... ואני עדיין תינוק קטן של הרבש"ע. שכשיש לי מצוקה אני פונה לקב"ה ומתחנן לפניו.. **אבל!!!!! במקביל!!!!!** זכיתי לגלות שיש גם הלאה!! גיליתי שאסור להיעצר כאן!!! שיש גם כיתה ב'!!! זכיתי להיחשף לדוגמא אישית של בן תמותה שהוא גדול!!! ויש לציין שעד שלא היכרתי אותו מקרוב לא האמנתי שיכול להיות כזה דבר... לא היה לי מינימום של אימון בבן תמותה שהוא מסוגל לצאת מהבועה שלו... והאמת היא שאפילו התקשיתי להאמין לו בעצמו שהוא עומד מאחורי מה שהוא אומר.. אבל ימים יגידו... ולאחר כמה חודשים שכבר הייתי מאוד קרוב אליו... פתאום קבלתי ממנו טלפון... ואז הוא גילה לי: כעת הגיע הזמן לשתף אותך ברקע כללי!!! ואז הוא סיפר לי שלא פחות ולא יותר... בשנה האחרונה גילו אצלו את המחלה במקום וסוג מאוד מסוכן... שלא היה לזה שום טיפול ברפואה הקונבנציונלית... והטיפול היחיד שנותר זה רק משהו ניסיוני... ש... או שכן או שלא... **והמשיך הרב טאובר וסיפר לי:** שנה שלימה שאני שומר את הסוד הזה ואף אחד בעולם לא יודע את זה!!! אפילו בני המשפחה הכי קרובים... (חוץ מאחד שהיה צריך באופן טכני)

ולמה?? למה החלטתי להסתיר את זהה?? אומר לי הרב טאובר: עשיתי חשבון.... שאם אני כעת אגלה את זה למשפחה שלי... הם ירעישו עולמות... יקרעו את השמים בתפילות... והם יקיפו אותי בדאגה ויעודדו אותי... ובאמת יתנו לי כח... ואני באמת אתמלא בתקווה ובאופטימיות שה' יעזור ויהיה טוב... **לעומת זאת!!!!** אם אני לא אגלה את זה לאף אחד... אני אמנם אפסיד תפילות יקרות... אני אפסיד תמיכה נפשית קריטית... אבל מה ארוויח במקום זה??? **אני ארוויח חדר יחוד עם הקב"ה!!!!** חדר יחוד של תמים תהיה עם ה' אלוקיך ולא תחקור אחר העתידות אלא כל מה שיבא עליך קבל בתמימות ותצפה לו ואז תהיה עמו לחלקו... **סיים הרב טאובר ואמר לי:** זו הייתה השנה **הכי מאושרת והכי ריוואות בחיים שלי!!!!** שנה שלימה שזכיתי להיות בחדר יחוד עם הרבש"ע!!! הייתי אחד איתו!!! שנה שלימה שאני נוצר בתוך תוכי סוד נורא... ואני ריאלי... לוקח בחשבון שאלו השבועות האחרונים שלי... ובשביל זה קראתי לך ולעוד כמה אנשים שיש להם שופר שתשמעו אותי ותעבירו את האמת הזו הלאה כי מי יודע מה ילד יום... לקחתי בחשבון הכל... אבל תמים תהיה!!! לא דאגתי. לא חקרתי אחרי העתידות... ציפיתי לקב"ה ולשיקולים שלו... שיעשה מה שהוא רוצה.. ותכל'ס... בשורה התחתונה הטיפול הניסיוני הזה הציל מעל ומעבר והעניק לו עוד שנתיים של חיים והוא יצא מזה... וכמובן שהוא עבר הרבה יסורים ותופעות לוואי... ואת כולם הוא קיבל באהבה ובשמחה שאי אפשר לתאר... ולפני שבוע וחצי הוא נפטר במיתת נשיקה!!!! לא!! לא מהמחלה... הוא יצא ממנה לגמרי... אלא ממה?? ואהבת את ה' אלוקיך!! יצתה נשמתו באחד!! התאחד עם הקב"ה...

עד כאן הסיפור בקיצור נמרץ... אבל כאן רק מתחיל הסיפור שלנו!!!!

דבר ראשון: תהיה רגוע... אנחנו לא שם!!! אנחנו לא אוחזים שם!! והקב"ה גם לא מצפה מאיתנו למדרגות האלו... אנחנו רק צריכים לדעת **דבר ראשון שיש!!!!** שיש כזה דבר ויש פסגות שאפשר וצריך לשאוף אליהם... **ודבר שני ועוד יותר מעשי:** מה תכל'ס.. מה בכל זאת?? מה כן אנחנו יכולים לקחת מהמושגים האלו הלכה למעשה לחיי היומיום שלנו???? אז בקצרה ממש... (בגיליון שלהבת זה עיקר הנושא... הוא נידון שם בהרחבה...) אחת מהמסקנות הפרקטיות שהבנתי אותם לאורך השנתיים האחרונות זה שהטעות העיקרית שלנו היא שכשאנו מדמיינים קבלת יסורים באהבה אנחנו מדמיינים יסורי איוב... כאבי תופת... מרתפי האינקוויזיציה... ו... ובכל זאת צריך לקבל באהבה! **אבל לא!!! ממש לא!!!** דווקא זה לא הנושא... (כמובן שכאן נמצא נקודות השיא של קבלת יסורים באהבה... אבל לא על זה אנחנו מדברים ביומיום..) קבלת יסורים באהבה שאנחנו מזכירים פעמיים ביום וקושרים אותה על הזרוע והראש... זה בסה"כ **תקבל את עצמך!!!** תקבל את הנתונים שהקב"ה נתן לך.. סוף סוף לכל אחד מאיתנו יש את החבילה הפרטית שלו... אני לא צריך לפרט... כל אחד והחולשות שלו והמשפחה המורכבת שלו... והילדים עם הקשיים שלהם... והניגודים בזוגיות... והמצב הפיננסי... וכו' וכו'... ואנחנו ממורמרים!!! **תסכים איתו!!!** אנחנו מתנגדים למצב שלנו... אנחנו מנסים בכל דרך לשנות ולא לקבל את המצב שלנו... וזה נורמלי!!!! וצריך לשפר!!! **אבל צריך לדעת במקביל גם לקבל!!!** סו"ס אנחנו מאמינים שהוא לבדו עשה ועושה ויעשה לכל המעשים! ואם הקב"ה הזמין לי את החבילות בעיות האלו... זה חלקי!!!! פה! במשבצת הזו!! בפעקאלע הזה שלי... כאן הקב"ה מזמין ממני באופן אישי שאני אמליך אותו ואתן לו כתר מלוכה בזה שאני מקבל אותו!!! וממילא אם כואב לך השיניים... אל תקבל באהבה... רוץ לרופא שיניים ותטפל בעצמך... אם אתה צמא אל תקבל באהבה... תשתה לבריאות... אנחנו לא מדברים על כאבים ומכאובים חריגים... אנחנו מדברים על נתוני שטח!! על נתונים עובדתיים שהקב"ה מעמיד אותנו בפני עובדה קיימת שזה מה שיש!!! כל אחד וגורלו!!! כל אחד והנתונים שלו (שהוא בטוח שאם הוא היה רבש"ע זה היה נראה אחרת) וכעת הבחירה בידיים שלך... או להתמרמר להתלונן... ולהלך כארי בסוגר ולא לקבל את המצב... (וכמובן לפרנס את כל המטפלים הרגשיים שיעזרו לך איך לשרוד את עצמך למרות שאתה לא מקבל את המצב) או להבין שהיות והכל ממנו יתברך... אז אני מקבל את זה!!! אני נותן לקב"ה כתר מלוכה בזה שאני ממליך אותו!!!! ממילא זה לא משימה שנמצאת בשמים... לא צריך להיות בשביל זה ר' עזריאל טאובר... מספיק להיות בן אדם ריאלי שעומד מול המציאות ועם קצת אמונה הוא יודע לפגוש דווקא שם את הקב"ה ולקבל אותו שם ולקנות את עולמו!!

וכאן אני רוצה לחדד נקודה מאוד חשובה!! שזה לענ"ד הגילוי והבשורה הגדולה ביותר שקבלתי מהיהודי הקדוש ר' עזריאל... הרי כך:

תמיד ידעתי שאני יכול **לקבל ולקבל ולקבל** מאבא שבשמים... אבל אף פעם לא ידעתי שאני יכול **לתת לו!!!!** אף פעם לא טעמתי את החוויה של **נתינה!!!** ולא סתם נתינה... אלא נתינה לאבא שבשמים!!! **ויתנו לך** כתר מלוכה... זו הפעם הראשונה בחיי שגיליתי שאפשר גם **לתת** לקב"ה... ולא רק **לקבל** ממנו... אבא שבשמים ברא מנגנון מתוחכם ועוצמתי שהוא פשוט מאפשר לי הקטן **לתת לו!!** והוא אומר לי אני צריך אותך!!! אני מחכה לך... ואני תלוי בך... מלך אסור ברהטים...

זה עולם אחר לגמרי!!!! זה עולם של ידידות!! זה היבט אחר לגמרי על כל היהדות... ומי שהכיר קצת את התשווירה של ר' עזריאל... כל הנושא שלו היה אברהם **אבינו!!!!** הוא כל הזמן דבק בתורת **האבות!!!** תתחיל להיות **אבא!!** תפסיק להיות **בן!!!** בן כל הזמן עסוק **בלקבל!!!!** כשהוא נהיה אבא... הוא מגלה את העולם הקסום של **הנתינה!!** וזה אברהם אבינו... אברהם היה הראשון בעולם שגילה את הסוד הכמוס של הבריאה שאבא שבשמים מחפש שותף פטריוט!!! שמוכן לתת לרבש"ע!!! להמליך את הקב"ה ולתת לו כתר מלוכה!!!! עשרים דורות מאדם הראשון ועד אברהם כולם מכעיסים ובאים... מה הכוונה מכעיסים?? לא מבינים את הנקודה!!!! הם יודעים שיש רבש"ע ואפשר להיות בן טוב... נח צדיק תמים מתנהג כמו בן טוב... כמו ילד טוב... עושה כל מה שאבא אומר... לא מפריע... לא מתערב לאבא בעסקים... משתדל לעשות מה שצריך וזהו... **והקב"ה כועס!!!** אני רוצה שותף!! אני רוצה מישהו שיהיה איתי!!! אני רוצה מישהו שיקח אחריות ויבין שאפשר כביכול **לתת לי!!!** ואז הגיע אברהם **אבינו!!!!** אברהם אבינו עומד בעשרה ניסיונות.. ממקום של **נתינה!!!** לא ממקום של כניעה... אלא ממקום של נתינה!!! אני נותן לקב"ה כתר מלוכה!! אני ממליך אותו בזה שאני מקבל אותו!! כשמבינים את הגישה החדשה הזו... כל הראש מתהפך במאה שמונים מעלות!!! עד היום ידעתי הייתי בתוך בועה... כמו אפרוח בתוך ביצה.. רק אני קיים... כל הזמן אני מסתכל ימינה ושמאלה לבדוק שיש לי הכל... וברגע שחסר משהו אוי אוי... מיד אני מתחיל לבכות ולהתפלל ובע"ה גם מקבל מה שאני רוצה... איזה יופי... אבל פתאום גדלתי בשנה... והבנתי שיש עוד משהו... הרבה הרבה יותר גדול... אני יכול לתת לקב"ה... מה לתת לו?? לעשות אותו מלך!!!! איך?? בזה שאני מקבל אותו!!! איפה?? איפה שיש הסתרת [illegible] כביכול הקב"ה עדיין לא נמצא... ולמה הוא לא נמצא?? כדי לאפשר לי ולזכות אותי להמליך אותו שם!!! ויגידו באיים צדקך--ויתנו לך כתר מלוכה!!!!

ואני מוכרח לומר שההפתעה הכי גדולה חיכתה לי דווקא בקרב הצעירים שמתמודדים עם הניסיונות הכי שפלים... ויוצא לי מידי פעם לנהל שיחות עם בחור שהוא מתחנן לפני שאני אעזור לו לא להיכשל בעבירות הכי חמורות... וכעת אני אמור לשכנע אותו!! לתת לו כח!! **אז פעם מה הייתי אומר לו??** כדאי לך... זה משתלם... כשאתה מתגבר זה עת רצון... אתה יכול להתפלל לקב"ה שיפנק אותך... והוא יתן לך כפלי כפלים... וחוץ מזה זה לא כדאי לך... זה הורס את החיים... ותכל'ס... כל השכנועים האלו הם בערבון מאוד מוגבל!!! (כי סו"ס יש פה מאבק יצרים!!! ואני כביכול מציג לפניו שיקול מסחרי של הפסד מול רווח... אם אתה תפסיד פה אתה תרוויח משם... נו נו... לא תמיד המכרז הזה עובד...) אבל ברגע שקלטתי את המסר הזה... שיניתי את כל המנגינה... הגעתי מזווית אחרת לגמרי!!!! תקשיב בחור יקר: הקב"ה צריך אותך!!! אתה כעת נמצא באי שעדיין הקב"ה לא נהיה מלך בו!!!! ובהתגברות שלך אתה יכול לתת לקב"ה כתר מלוכה ולהמליך אותו פה!!! ולא יאומן כי יסופר!!!!! בחור שנמצא כעת בשפל המדרגה מתחבר עם כל הלב למסר המרומם הזה וזה נותן לו כח להתגבר!!!! **בחחחחיים לא חלמתי שזה יכול לעבוד!!!!**

בשכל הישר שלי הבנתי שכשיש לך עסק עם בחור ששרוי בשאול תחתית... הרי הדבר האחרון שמעניין אותו כעת זה הרבש"ע... הוא עכשיו עסוק רק במילוי הסיפוקים והיצרים... ואם אני רוצה לעזור אותו אני חייב לספק לו פיתוי אחר במקום... ומה התברר?? **שלא!!!!** הבחור הזה... כמה שהוא נמצא כעת בשאול תחתית... סוף סוף הוא בן אדם!!! ולבן אדם יש טבע לתת!!! גבר צריך להיות אבא!!! וברגע שרק חיברתי אותו למקום של נתינה... ברגע שרק נתתי לו להבין שיש רבש"ע שצריך את ההתגברות שלו... ברגע שהוא רק הבין שהוא יכול לתת משהו לרבש"ע... הוא בבת אחת התחבר למקום הכי טהור... הוא פתאום התחיל לבכות בטלפון... בכי טהור של אברהם אבינו... בכי של נתינה... אני רוצה לתת לקב"ה... ואני אתן לו כתר מלוכה...

פתאום קלטתי שהדור שלנו חלש... למה?? כי אנחנו במו ידינו מחלישים אותו!!! אנחנו לא מאפשרים לעצמנו לצאת מהתינוקיות... אומרים לדור שלנו כל הזמן תמשיך להיות ילד קטן... תמשיך לחיות בתוך בועה ולחשוב רק על עצמך... תמשיך לחפש בכל מצוה ובכל דבר ערכי מה אתה מרויח מזה... איזה הבטחות ואיזה ישועות או הגרלות... מה הפלא שאנחנו חלשים... מה הפלא שכ"כ קשה לנו להתמודד ולהתגבר... הגיע הזמן להתחתן עם הקב"ה... להקים איתו משפחה... להבין שאנחנו אשתו של הקב"ה... ואנחנו ממליכים אותו... בלעדנו הוא לא מלך!! יש לנו מה לתת לו!!!! המשפטים האלו שכתבתי עכשיו... זה!!!! זה היה ההבשורה בה"א הידיעה והשלהבת האדירה שר' עזריאל טאובר זיע"א הביא איתו.. על המסר העמוק הזה הוא מסר את נפשו... עם השלהבת הזו הוא הצליח להבעיר נשמות... והעיר את התאים הכי רדומים בלבבות של החרדים-- לא דתיים... תמיד ר' עזריאל היה אומר: חילונים צריכים לחזור בתשובה... אבל החרדים?? החרדים צריכים להתגייר!!! **מה הכוונה???** חרדי שנולד חרדי והוא תקוע ביהדות שלו... כתוב עליו נגרר והוא כל הזמן סוחב את עצמו... אז ברוך ה' הוא מצליח לשרוד את היהדות... הוא בא בברית הקידושין עם הקב"ה... הוא מאורס... הוא אסור על כל העולם בשביל הקב"ה כדין קידושין... הוא נאבק תקוע ולא יכול לעשות עבירות בגלל שהקב"ה קידש אותו במעמד הר סיני... אבל לרבש"ע לא מספיק קידושין!!! הקב"ה גם רוצה חדר יחוד!!! וכלה שנכנסת לחדר יחוד והיא לא שמחה... כלה שיושבת בחדר יחוד ומרגישה תקועה ולא קשורה... מה יעשה איתה החתן...?? יש פה הכל ואין פה כלום!! כל המעטפת החיצונית מדהימה!!! יש אולם... יש תזמורת.. יש מחותנים... יש מסדר קידושין... יש חתן... יש כלה... הכל!!!!! כל השלב קיים.. אבל אם אין שמחה וטוב לבב ורוב כל... אם אין שמחה בחדר יחוד אז בשביל מה הגענו לכאן... מה הפלא שכל ה-98 קללות שבפרשת כי תבא מגיעים דווקא על החטא הכי פחות מוגדר... תחת אשר לא עבדת את ה' אלוקיך בשמחה ובטוב לבב מרוב כל..

ר' עזריאל היה כל הזמן משנן וחוזר את היסוד: קידושין עושה החתן אבל את היחוד?? **עושה הכלה!!!** היחוד תלוי בכלה... היא זו שצריכה לבא ולהיכנס תחת רשותו של הבעל. ולומר: אני מעוניינת להיות אשתך... **ור' עזריאל כל הזמן משרטט את המפה ואומר:** שבתור ניצול שואה שראה שלושה עולמות בחייו... (את לפני השואה, את השואה, ואת הדור שאחריה) הרי עד לפני כמה עשרות שנים כלל ישראל אחזו בקידושין!! והקידושין הרי תלויים בחתן... הכדור היה כביכול בידיים של הקב"ה... אנחנו עמדנו עם ידיים שלובות וחיכינו לרבש"ע שיקדש אותנו... ובכן יתקדש שמך... ובכן תן כבוד ה' לעמך... ותמלוך אתה... כיבדנו את הרבש"ע שיבא ויכבד אותנו ויקדש אותנו... והוא עשה את זה!!!! הוא כיבד אותנו ובנה לנו את כל עולם התורה ועולם הישיבות והכוללים והמוסדות התורניים שהולכים ומשגשגים... זהו!!! החתן כבר קידש את הכלה!!!!! כעת הגיע השלב של יחוד... ויחוד תלוי בכלה!!!! הכלה היא זו שצריכה ליזום יחוד!! היא זו שצריכה להופיע ולבטא אני מעוניינת!!! וכאן הקב"ה מחכה לנו... מחכה שנקבל אותו... שנמליך אותו... להתאחד איתו ולומר: אני אחד איתך והולך אחריך באש ובמים!!! ופה אנחנו נמצאים.. אשרי מי שראה את פניו הבורקות בשמחה עצומה על כל היסורים שהוא עבר... הנה... אני זוכה להתאחד עם הקב"ה... אני זוכה ליחוד... **ויצתה נשמתו באחד! בנשיקה!** זהו... אין מקום ביריעה...

אוי מי יתן לנו תמורתו...